

Jak jsem se stal léčitelem

Američan, zázračný léčitel, **Anthony WILLIAM**, nazývaný též Edgarem Cayce naší doby, napsal knihu **„MYSTICKÝ LÉČITEL, Tajemství chronických a záhadných nemocí a jejich léčení“** (vyšla u nás v nakladatelství *Metafora*, U Krbu 35, 100 00 Praha 10, www.metafora.cz). V knize nabízí zcela neotřelý a naprosto ohromující pohled na úporné, zdánlivě nedagnostikovatelné zdravotní poruchy a zároveň způsoby, jak se jich v podstatě jednoduše zbavit. Následují ukázky z první kapitoly této knihy.

Nečekaný host

Všechno to začalo, když mi byly čtyři roky. Jednoho nedělního rána se probudím a zaslechnu hlas staršího muže. Zní mi přímo u pravého ucha. Je velmi zřetelný a říká: „Jsem Duch Nejvyššího. Nade mnou je už jenom Bůh.“

Jsem zmatený a vyděšený. Je v pokoji ještě někdo? Otevřu oči a rozhlédnu se kolem, ale nikoho nevidím. Možná někdo mluví venku nebo někde hraje rádio, pomyslím si. Vstanu a jdu k oknu. Nikdo tam není – je velmi časně ráno. Nemám tušení, co se děje, a nejsem si ani trochu jistý, že to vůbec chci vědět. Běžím dolů za rodiči do bezpečí. O tom hlasu se nezmiňím. V průběhu dne ve mně narůstá pocit, že mě někdo sleduje.

Večer sedím na židli u jídelního stolu. S rodiči, prarodiči a několika dalšími příbuznými. Při jídle najednou spatřím cizího muže – stojí za babičkou. Má šedivé vlasy a vousy, na sobě hnědé roucho. Předpokládám, že je to nějaký rodinný přítel, který k nám přišel na večeri. Ale místo aby si k nám sedl, pořád jen stojí za babiččinými zády a hledí na mě. Když ale nikdo z rodiny na jeho přítomnost nereaguje, pomalu mi dochází, že ho vidím jen já. Odvrátím zrak, abych zjistil, jestli nezmizí. Ale on stále na mě zírá. Jeho rty se nepohybují, v pravém uchu však slyším jeho hlas. Je to týž hlas, který jsem slyšel při probuzení. Tentokrát konejšivým tónem pronáší: „Přišel jsem za tebou.“

Přestanu jíst. Na otázku maminky, proč nejm, neodpovídám, jen hledím na toho muže. Zvedne pravou ruku a pokyne mi, abych šel k babičce. Mám neodolatelný pocit, že ho musím poslechnout a tak slezu ze židle a jdu za babičkou. Tajemný host mě vezme za ruku a položí mi ji na babiččinu hrud'. Babička se lekne a otočí se. „Co to děláš?“ vyhrkne.

Šedovlasý muž na mě pohlédne. „Řekni ‚rakovina plic‘.“ Jsem zmatený, vůbec nevím, co ta slova znamenají. Pokouším se to vyslovit, ale vyjde z toho jen zamumlání.

„Zopakuj to,“ nabádá mě. „Plice.“ Vyslovím tedy „plíce“.

Muž dále říká „Rakovina“, i to slovo zopakují nahlas. Celá rodina na mě třeští oči. Stále jsem soustředěný jen na šedivého pána, který říká: „Teď pověz, babička má rakovinu plic.“ Poslechnu a opakuji to. Slyším, jak na stůl upadla vidlička. Šedovlasý host odtáhne moji ruku od babičky a spustí ji podél mého těla. Pak se otočí a odchází nahoru po schodech, které tam ale nejsou a nikdy nebyly.

Ohlédne se na mě a pronese: „Budeš o mně stále vědět, ale už mě nikdy neuvidíš. Neboj se.“ Stoupá dál do schodů, projde stropem bytu – a zmizí. Babička na mě ohromeně hledí. Všichni u stolu zpanikaří. Co se právě stalo, nedává z mnoha důvodů žádný smysl. Babička je zdravá, nemá žádné potíže, nebyla u doktora.

Další ráno se probudím a znovu slyším hlas: „Jsem Duch Nejvyššího. Nade mnou je už jen Bůh.“ Stejně jako předešlého rána se rozhlédnu, ale ani teď nikoho nevidím. Od toho dne se každé ráno bez výjimky opakuje totéž. Babička je otřesena tím, co jsem jí pověděl. I když se cítí dobře, objedná se na celkovou prohlídku. Po několika týdnech navštíví lékaře – a na rentgenu se ukáže, že má rakovinu plic.

Hlas

Tajemný návštěvník mě i nadále vítá každé ráno a já začínám věnovat pozornost tomu, jak zní jeho hlas. Je průzračně jasný, uklidňující, přesto si nemohu zvyknout na jeho přítomnost. Ostatní média mívají vnitřní hlasy, ale ten můj není vnitřní. Je to hlas, který mi zní přímo u pravého ucha, jako by vedle mě někdo stál. Žádám jej, aby na mě přestal mluvit, ale je úplně jedno, co říkám. Mluví, kdykoli chce on sám.

Začnu mluvčího nazývat jménem – Duch Nejvyššího. Někdy mu říkám zkráceně jenom Duch nebo Nejvyšší. Do osmi let slýchám Ducha bez přestání celý den. Sděluje mi stav tělesného zdraví všech lidí, které potkám. Bez ohledu na to, kde jsem nebo co zrovna dělám, mi vykládá o bolestech, obtížích a nemocech kohokoli, kdo je poblíž, a rovněž o tom, co každý ten člověk potřebuje, aby se mu ulevilo. Vytrvalost těchto ustavičně proudících a důvěrných informací je mimořádně stresující.

Poprosím Ducha, aby mi přestal vykládat věci, které nechci vědět. Odpoví, že se mě snaží naučit co nejvíce a že nemůžeme promeškat ani jedinou chvíli. Když mu povím, že je to strašně náročné, je mu to jedno, nedbá na to. Zjišťuji však, že se s ním dá svým způsobem vést rozhovor. Když povyrostu

a jsem schopen klást zásadní otázky, zeptám se ho: „Kdo jsi? Co jsi? Odkud pocházíš? A proč jsi tady?“

Odpoví: „Nejsem anděl, nejsem člověk, nikdy jsem nebyl lidská bytost. Nejsem ani duchovní vůdce, jsem „SLOVO“. „Jaké slovo?“ ptám se. Duch odvěti: „Soucit. Jsem živoucí esence slova soucit. Nacházím se na prstu Božím.“

Zavrtím hlavou: „Jak můžeš být jen slovo?“

„Slovo je zdrojem energie. Některá slova mají obrovskou moc. Bůh vlévá světlo do slov, jako jsem já, a vdechuje nám život. Jsem víc než pouhé slovo.“

„Je ještě někdo jako ty?“ zajímám se.

„Ano, Víra. Naděje. Radost. Mír. A další. Jsou to všechno živoucí slova, já jsem však nad nimi nade všemi, neboť jsem nejbližší Bohu.“

„Ta druhá slova taky mluví k lidem?“

„Ne tak jako já k tobě. Nikdo je neslyší uchem. Žijí v lidských srdcích a duších. Jako já. Slova jako radost a mír ale nemohou v srdci stát osamocně. Potřebují soucit, aby byla úplná.“

„Proč mír sám o sobě nestačí?“ podivím se. Co mi Duch vstoupil do života, mnohokrát jsem zatoužil po míru a tichu.

„Soucit je porozuměním utrpení,“ opáčí Duch. „Není míru, radosti ani naděje, dokud se trpící nesetkají s porozuměním. Soucit je duši těchto slov, bez něj jsou prázdná. Soucit je naplňuje pravdou, úctou a smyslem. Já jsem soucit. A nade mnou není nikdo nežli Bůh.“

Ve snaze tomu porozumět kladu další dotaz: „Co je tedy Bůh?“

„Bůh je slovo. Slovo je láska, jež nade všemi slovy. Bůh je také víc než slovo. Neboť Bůh miluje všechno. Bůh je nejmocnějším zdrojem bytí. Lidé dokážou milovat. Ale lidé nemilují bezpodmínečně, Bůh ano.“

Je toho na mě moc najednou. Ukončím rozhovor osobní otázkou: „Mluvíš ještě s někým jiným?“ Protože pokud ano, myslím si, vyhledám ho, abych se necítil tak sám.

„Andělé a další bytosti spoléhají na vaši pomoc. Všem, kdo jsou ochotni naslouchat, poskytují poučení a moudrost Boží,“ praví Duch. „Ale na Zemi mluvím přímo jen s tebou.“

Jistě si dovedete představit. Že na osmileté dítě toho bylo až dost.

Šokující zážitky měla v dětství i další média. Nikdo z nich však nezažil to, co já.

Anthony William

Poznámka redakce: V příštím čísle budeme pokračovat především v otiskování léčebných rad a vysvětlování mnohých tzv. záhadných nemocí.